

zjednal pocity příjemnosti, které jsou způsobilé vyvážití utrpené bolesti a jiné následky úrazu, totiž nepříznivý vliv na zdravotní stav poškozeného a vubec podlomení duševní i tělesné činnosti jeho, žádá spravedlnost a slušnost, by bylo přihlíženo při vyměření bolestného i na kupní sílu a hodnotu peněz v době vynesení rozsudku. Uplatňuje-li dovolání v tomto ohledu, že by toto stanovisko vedlo k tomu, že by každá stolice musila vzít ohled na kupní cenu peněz v době, když ta která stolice ve věci rozhodovala a tak na př. druhá stolice musila by přisouditi více než stolice první a třetí více než druhá, stačí poukázati na to, že se ve vyšších stolicích nejedná o samostatné, na rozsudku první stolice nezávislé vyměření bolestného, nýbrž o přezkoumání rozsudku první stolice, vynesného dle stavu věci v době vynesení rozsudku první stolice. Taktč jest nemístnou námitka, že žalobce prý sám spor protahoval, pokud se týče opožděné podání žaloby zavinił, a že již proto nemá nároku, by byl při vyměření bolestného vzat zřetel na kupní cenu peněz v době vynesení rozsudku, neboť, nehledě ani k tomu, že tvrzení o protahování věci je nepřipustnou novotou, není ve spisech opory pro tuto domněnku. S hlediska nesprávného právního posouzení věci dovolání konečně ještě vytýká, že obě nižší stolice při vyměření bolestného neprávem berou zřetel i na sociální postavení žalobcevo, ačkoliv toto, stejně jako majetkové poměry poškozeného, vzhledem k rovnosti všech občanů před zákonem musí zůstatí mimo úvahu. Než odvolací soud, jak vidno z obsahu rozhodovacích důvodů, nevyslovuje, že žalobci přísluší nárok na větší bolestné pro jeho sociální postavení, nýbrž vychází ze stanoviska, že pro vyměření bolestného jsou směrodatnými nejen síla a trvání bolesti tělesných, nýbrž i osobní poměry poškozeného, na něž nepříjemné a škodlivé následky úrazu působí. Tento nárok pak odpovídá zákonu, jelikož bolestné dle svého účelu má býti vyměřeno dle vyšetřených okolností a jen souhrn těchto všech uvedených následků umožňuje posouzení, které příjemnosti a s jakým nákladem mohou u jednotlivých osob přijíti v úvahu.

Čís. 1926.

Není třeba, by dovolatel, uplatňuje dovolací důvod čís. 2 § 503 c. ř. s., navrhl i zrušení rozsudku prvního soudu.

Dovolací spis nemusí obsahovati pojmenování dovolacího soudu.

Kdo nemůže vrátiti vypůjčené věci, jest povinen, by nahradil jich cenu v době, kdy je měl vrátiti.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, Rv I 432/22.)

Žalobce zapůjčil žalovanému v roce 1918 dva kožené kufry s tím, by je žalovaný po svém příchodu domů vrátil. Navrátil se domů, zaslal žalovaný roku 1920 žalobci dva proutěné kufry, jichž žalobce nepřijal a domáhal se žalobou vrácení dvou kožených kufrů, po případě náhrady 1100 Kč. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, shledav alternativní požadovanou náhradu přiměřenou vzhledem k poměrům nynějším. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde,

v d ů v o d e c h :

Žalobce vytýká v dovolací odpovědi, že dovolací spis neobsahuje návrhu, by rozsudek prvního soudu byl zrušen, a že tedy nevyhovuje právní ustanovení § 510 c. ř. s., dle něhož dovolací soud má zrušiti nejen rozsudek druhé stolice, nýbrž i rozsudek prvního soudu, když rozsudek onen musí býti zrušen podle § 503 čís. 2 c. ř. s. a zřejmě třeba jest dalšího jednání v první stolici, by spor mohl státi se zralým k rozhodnutí. Výtka tato jest nedůvodna, neboť v dovolacím spise žalovaných obsažený návrh, aby rozsudek soudu odvolacího byl zrušen, vyhovuje předpisu § 506 čís. 2 c. ř. s. a souhlasí s §§ 502 a 503 c. ř. s., dle nichž pouze rozsudek soudu odvolacího a nikoli rozsudek prvního soudu je předmětem dovolání, aniž návrh onen je v odporu s § 510 c. ř. s.; dle původního doslovu § 510 totiž dovolací soud byl v případě vadnosti řízení dle § 503 čís. 2 c. ř. s. pouze oprávněn, zrušiti rozsudek soudu odvolacího, nikoliv též soudu prvního, toto ustanovení jest nyní doplněno pouze nařízením, aby dovolací soud, je-li zřejmě třeba dalšího jednání v první stolici, zrušil též rozsudek první stolice, ale zákon nečiní podmínkou tohoto zrušení příslušný návrh dovolatelův. Další žalobcová výtka, že dovolatelé obra- cejí se dovoláním na Nejvyšší soud v Praze a ne v Brně, jest rovněž nedůvodna, neboť tu jde jen o nedůležitou formální vadu, poněvadž podle §§ 3 a 4 j. n. jest pro celou říši jen jeden jediný dovolací soud, totiž Nejvyšší soud, jehož sídlem toho času jest ovšem Brno a nikoli Praha, a podle § 506 c. ř. s. spis dovolací na rozdíl od § 467 čís. 1 c. ř. s. týkajícího se spisu odvolacího, nemusí vůbec obsahovati pojmenování dovolacího soudu. Není tedy zákonného důvodu, by dovolání žalovaných bylo pro formální vady odmítnuto nebo, k doplnění a k opravě vráceno, a dlužno rozhodovati o něm ve věci samé. Žalovaní s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. projevují mínění, že měla býti vzata za základ rozhodnutí sporu cena, kterou kufry měly v době, kdy je žalobce koupil. Tomuto mínění však nelze přisvědčiti. Doba, kdy žalobce kufry koupil, jest nerozhodna pro určení výše eventuálního peněžního nároku žalobcová, neboť nemohou-li žalovaní vrátiti žalobci vypůjčené kufry, povinni jsou dle § 979 obč. zák. jemu nahraditi škodu tím vzešlou, tedy dle §§ 1323, 1324 a 1332 obč. zák. zaplatiti mu aspoň obecnou cenu kufrů ve smyslu § 305 obč. zák. a to nikoli cenu, kterou měly v době, kdy žalobce si je koupil, nýbrž v době, kdy kufry mají býti žalobci vráceny. Vždyť podle § 1323 obč. zák. má býti náhradou škody věc uvedena v dřívější stav, tedy má býti žalobci umožněno, aby si koupil jiné kufry téhož druhu a téže jakosti, dle § 1332 obč. zák. pak má býti nahrazena obecná cena, kterou měla věc v době poškození, což v tomto sporu, v němž nejde o náhradu za věc poškozenou, nýbrž o náhradu za půjčené věci pro případ, že nebudou vráceny, dlužno vztahovati na dobu, kdy vrácení půjčených věcí státi se má.

Čís. 1927.

Konto-W.

Prohlásil-li komisionář, že vstupuje sám do obchodu, zaujímá nadále vůči komitentovi postavení kupitele (prodávatele).

(Rozh. ze dne 17. října 1922, Rv I 477/22.)